

Sygn. akt IV Ka 138/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Marta Legeny-Błaszczyk

Sędziowie SO Ireneusz Grodek

SO Agnieszka Szulc-Wroniszewska (spr.)

Protokolant sekr. sądowy Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Roberta Wiznera

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2015 roku

sprawy **M. W.**

skazanego wyrokiem łącznym

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 23 stycznia 2015 roku sygn. akt II K 894/14

na podstawie art. 437§2 kpk i art. 438 pkt 1 kpk, art.440 kpk

uchyla zaskarżony wyrok łączny w stosunku do skazanego M. W. i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie Mazowieckim.

Sygn. akt IV Ka 138/15

UZASADNIENIE

M. W. został skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 03 marca 2005 r. w sprawie VI K 68/05, za przestępstwo popełnione w okresie od 01 styczeń 2003 roku do 29 listopada 2004 roku wyczerpujące dyspozycję art. 207 § 1 k.k., za które orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata, a następnie postanowieniem tego Sądu z dnia 30 stycznia 2008 roku w sprawie VI Ko 2156/07 zarządzone wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności, którą skazany odbywał w okresie od 29 grudnia 2008 roku do 29 grudnia 2009 roku,

II. Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 15 czerwca 2011 r. w sprawie II K 804/10,

- za przestępstwo:

a. popełnione w okresie czasu od 05 kwietnia 2008 roku do 10 kwietnia 2008 roku, wyczerpujące dyspozycję art. 279 § 1 k.k., za które orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności,

b. popełnione w okresie czasu od 05 kwietnia 2008 roku do 10 kwietnia 2010 roku, wyczerpujące dyspozycję art. 278 § 1 k.k., za które orzeczono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

c. popełnione w październiku 2008 roku, wyczerpujące dyspozycję art. 193 k.k., za które orzeczono karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyny wyczerpujące dyspozycję art. 278 § 1 k.k. popełnione w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w datach:

d. styczeń 2010 rok,

i. w dniu 12 marca 2010 roku,

j. w dniu 16 marca 2010 roku,

na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (wymienione w części wstępnej zaskarżonego wyroku jako trzy odrębne skazania za przestępstwa, każde popełnione w ciągu przestępstw i oznaczone numeracją: „d”, „i”, „j”)

- za czyny wyczerpujące dyspozycję art. 279 § 1 k.k. popełnione w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w datach:

e. od początku marca 2010 roku do 3 marca 2010 roku,

f. od początku marca 2010 roku do 3 marca 2010 roku,

g. od początku marca 2010 roku do 3 marca 2010 roku,

na karę 1 roku pozbawienia wolności (wymienione w części wstępnej zaskarżonego wyroku jako trzy odrębne skazania za przestępstwa, każde popełnione w ciągu przestępstw i oznaczone numeracją: „e”, „f”, „g”),

- za przestępstwo

h. popełnione w okresie od początku marca 2010 r. do 03 marca 2010 r., wyczerpujące dyspozycję z art. 193 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za które orzeczono karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

za które to zbiegające się przestępstwa i ciągi przestępstw, na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. w zw. z art. 91 § 2 k.k. orzeczono karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata, a następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 01 października 2014 r. w sprawie II Ko 3083/14, karę 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną za czyn wymieniony w punkcie II.c, oraz za ciąg przestępstw obejmujących czyny wymienione w punktach: II.d, II.i i II.j, na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, zamieniono na karę 30 dni aresztu, a postępowanie wykonawcze w tym zakresie umorzono, przy czym skazany był zatrzymany w dniach od 17 do 19 marca 2010 roku,

III. Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 07 marca 2013 r. w sprawie II K 1193/12 za przestępstwo popełnione 09 marca 2012 r., wyczerpujące dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., za które orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata, oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę 50 stawek dziennych grzywny przyjmując wartość jednej stawki na kwotę 10 złotych, która została już wykonana,

IV. Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 15 marca 2013 r. w sprawie II K 1097/12, za przestępstwo:

a. popełnione w kwietniu 2010 r., wyczerpujące dyspozycję art. 278 § 1 k.k., za które orzeczono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 40 stawek dziennych grzywny przyjmując wartość jednej stawki na kwotę 10 złotych,

b. popełnione w dniu 28 maja 2010 r., wyczerpujące dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 k.k., za które orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę 40 stawek dziennych grzywny przyjmując wartość jednej stawki na kwotę 10 złotych,

c. popełnione w nocy 27/28 maja 2010 r., wyczerpujące dyspozycję art. 279 § 1 k.k., za które orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę 40 stawek dziennych grzywny przyjmując wartość jednej stawki na kwotę 10 złotych, odnośnie których skazań (a, b i c) na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczono karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata oraz karę łączną 80 stawek dziennych grzywny przyjmując wartość jednej stawki na kwotę 10 złotych, a następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 07 lutego 2014 roku w sprawie II Ko 231/14 zamieniono orzeczoną karę łączną grzywny na 8 miesięcy pracy społecznie użytecznej w wymiarze po 30 godzin miesięcznie.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem łącznym z dnia 23 stycznia 2015 roku sygn. akt II K 894/14:

1. na podstawie art. 575 § 1 k.p.k. stwierdził, iż tracą moc kary łączne pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim:

a. z dnia 15 czerwca 2011 roku w sprawie II K 804/10

b. z dnia 15 marca 2013 roku w sprawie II K 1097/12 opisane w punktach II i IV niniejszego wyroku,

2. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 569 § 1 k.p.k. za przestępstwa opisane w punkcie II.a, II.b, II.e, II.f, II.g, II.h orzekł wobec skazanego M. W. karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k., art. 89 § 3 k.k. wykonanie orzeczonej w punkcie 2 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił skazanemu M. W. na okres próby wynoszący 3 lata,

4. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 569 §1 k.p.k. za przestępstwa opisane w punkcie III i IV niniejszego wyroku orzekł wobec skazanego M. W. karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 120 stawek dziennych grzywny przyjmując wartość jednej stawki na kwotę 10 złotych,

5. na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k., art. 89 § 3 k.k. wykonanie orzeczonej w punkcie 4 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił skazanemu M. W. na okres próby wynoszący 4 lata,

6. wyroki opisane w punktach: II.a, II.b, II.e, II.f, II.g, II.h, III i IV wyroku łącznego w części dotyczącej kar pozbawienia wolności oraz wyroki opisane w punktach III i IV, w części dotyczących kar grzywny uznał za pochłonięte niniejszym wyrokiem łącznym, a w pozostałym zakresie pozostawił do odrębnego wykonania,

7. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w części dotyczącej wydania wyroku łącznego obejmującego karę pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie o sygnaturze akt: VI K 68/05 Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim opisaną w punkcie I wyroku łącznego,

8. nie pobrał opłaty, a wydatki poniesione w sprawie przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł Prokurator Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim.

Apelacja oskarżyciela publicznego wniesiona została na niekorzyść oskarżonego i jako zarzuty wskazała:

- obrazę przepisu prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.), poprzez niezastosowanie art. 86 § 2 k.k. w punkcie 4 zaskarżonego wyroku tj. w podstawie prawnej wymiaru łącznej kary grzywny, w sytuacji, gdy sąd winien na nowo określić wysokość stawki dziennej łącznej kary grzywny,

- błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 3 k.p.k.), poprzez przyjęcie, iż istnieją podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w odniesieniu do przestępstw popełnionych w sprawie II K 804/10, podczas gdy wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w tej sprawie zostało zarządzane postanowieniem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim w sprawie II Ko 1632/13, przed wydaniem przedmiotowego wyroku łącznego.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Na rozprawie apelacyjnej oskarżyciel publiczny popierał skargę apelacyjną i wnioski w niej zawarte.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się być zasadna w takim stopniu, że w wyniku jej uwzględnienia powstały podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie Mazowieckim.

Ponieważ ocena zarzutów merytorycznych poniesionych w apelacji oskarżyciela jest aktualnie przedwczesna, Sąd Okręgowy ograniczy się tylko do wskazania uchybień, które spowodowały uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na wstępie należy zauważyć, iż Sąd Rejonowy dokonując opisu czynów, za które M. W. został skazany w sprawie II K 804/10 podał, że w/w został skazany za 10 odrębnych przestępstw, przy czym - co do 6 z nich w podstawie prawnej skazania wskazano dodatkowo na art. 91 § 1 k.k., a więc przyjęto, że miało miejsce skazanie za ciągi przestępstw w rozumieniu tego przepisu. Taki opis jest nieprawidłowy i mylący, albowiem sugeruje, iż w sprawie II K 804/10 M. W. został skazany za 9 odrębnych przestępstw, bądź też 9 przestępstw i ciągów przestępstw i połączeniu podlegają kary za nie wymierzone (poza sytuacjami, odnośnie których zastosowano zasadę kontrawencjonalizacji, tj. przeniesienia czynu z kategorii przestępstw do kategorii wykroczeń). Wbrew brzmieniu sentencji tego rozstrzygnięcia, Sąd Rejonowy nie mógł połączyć kar orzeczonych wobec skazanego w wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 15 czerwca 2011 roku w sprawie II K 804/10, za czyny opisane jako IIa, IIb, IIe, II f IIg i IIh (punkt 2 zaskarżonego wyroku), skoro za czyny: IIe, II f i IIg nie zostały wymierzone jednostkowe kary pozbawienia wolności, a wchodziły one w skład odrębnego ciągu przestępstw, za które orzeczono jednostkową karę pozbawienia wolności przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.

Tym nie mniej, zważywszy na wysokość kar, jakie zdaniem sądu rejonowego „stanęły” ostatecznie do połączenia w sprawie sygn. II K 804/10, uznać należy, iż wymierzając karę łączną sąd meriti uwzględnił już prawidłowo, że do połączenia ze sprawy II K 804/10 pozostały kary wymierzone za 3 odrębne przestępstwa oraz za 1 jeden ciąg przestępstw. Wynika to z treści pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym czytamy: „W odniesieniu do sprawy II K 804/10 Sąd mógł wymierzyć karę łączną od 3 miesięcy pozbawienia wolności do 2 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności”. Podana maksymalna wysokość sumy kar w rozmiarze „2 lat i 7 miesięcy” odpowiada natomiast matematycznej sumie kar wymierzonych tym wyrokiem za czyny jednostkowe, opisane jako skazanie IIa - 1 rok pozbawienia wolności, IIb - 3 miesiące pozbawienia wolności i IIh - 4 miesiące pozbawienia wolności oraz ciąg przestępstw obejmujących czyny: IIe, II f i IIg - 1 rok pozbawienia wolności. W sumie uzyskujemy więc maksymalną wysokość sumy kar, stanowiących górną granicę możliwej do orzeczenia kary łącznej: 2 lata i 7 miesięcy pozbawienia wolności. Tak więc, mimo mylnego oznaczenia skazań M. W. w sprawie II K 804/10, ostatecznie słusznie uwzględniono, że połączeniu podlegają kary wymierzone za 3 przestępstwa i 1 ciąg przestępstw.

Sąd Okręgowy zważył, że sąd rejonowy określając granice kary łącznej dopuścił się jednak obrazy przepisu art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k., albowiem uznał, że dolną granicą, w jakiej istnieje możliwość wymierzenia kary łącznej w sprawie II K 804/10 jest kara 3 miesięcy pozbawienia wolności, a więc najniższa z wymierzonych kar podlegających połączeniu, podczas, gdy sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne

przestępstwa lub ciągu przestępstw do ich sumy. Najwyższą natomiast karą była w tym przypadku kara 1 roku pozbawienia wolności (sprawa II K 804/10). Treść pisemnego uzasadnienia pozwala także na wniosek, że powyższy zapis nie był jedynie oczywistą omyłką pisarską sądu, lecz błędnym zastosowaniem wskazanego przepisu, co mogło rzutować na wymierzoną skazanemu karę łączną. Wniosek taki płynie stąd, iż także przy wskazaniu dolnej granicy kary łącznej, jaka mogła zostać wymierzona za zbiegające się skazania w sprawach II K 1193/12 i II K 1097/12 Sąd Rejonowy wskazał na najniższą z wymierzonych kar jednostkowych podlegających połączeniu - 8 miesięcy pozbawienia wolności, jako dolną granicę możliwej kary łącznej, a nie 1 rok pozbawienia wolności, a tyle wynosiła najwyższa z wymierzonych kar jednostkowych podlegających ewentualnemu połączeniu. Tym samym błąd ten dotyczy w równym stopniu obu wymierzonych kar łącznych.

Niewątpliwie także w niniejszej sprawie jest to, że odnośnie sprawy II K 804/10 Sąd Rejonowy obowiązany był orzec karę łączną sprawcy, któremu wymierzono kary jednostkowe za ciąg przestępstw i za inne przestępstwa. W takiej sytuacji, podstawą prawną wymiaru kary łącznej winien być art. 91 § 2 k.k. i tylko ten przepis należy powoływać, konstruując wyrok. Potwierdzeniem tego stanowiska jest wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 czerwca 2014 roku w sprawie II AKa 115/14, w którym czytamy: „Wykładnia przepisu z art. 85 k.k. musi być dokonywana łącznie z wykładnią art. 91 § 1 k.k. z punktu widzenia elementów określających zakres zastosowania instytucji zbiegu przestępstw oraz ciągu przestępstw. Nie zachodzi więc taka sytuacja, w której jeden stan faktyczny obejmujący dwa co najmniej popełnione przez tego samego sprawcę przestępstwa może podpadać jednocześnie pod art. 85 i następne i art. 91 k.k. Oczywiście jest, że skoro art. 85 k.k. określa zasady orzekania kary łącznej w przypadku, gdy sprawca popełnił przypisane mu przestępstwa w ich realnym zbiegu, a art. 91 § 2 k.k. dotyczy sytuacji, w której sprawca popełnił w warunkach określonych w art. 85 k.k. dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w § 1 art. 91 k.k. lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, to powołanie w podstawie prawnej wymiaru kary łącznej art. 85 k.k. i art. 91 § 2 k.k. jest wadliwe” (LEX nr 1504464). To art. 91 § 2 k.k. określa, jak należy postępować w razie zbiegu ciągu przestępstw i innego przestępstwa i dlatego też zbędne jest wskazywanie jako postawy prawnej wymiaru kary łącznej w takim przypadku również art. 86 § 1 k.k., bo zasady orzekania kary łącznej w takiej sytuacji są określone w art. 91 § 2 k.k., zgodnie z którym jeżeli sprawca w warunkach określonych w art. 85 k.k. popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w art. 91 § 1 k.k. lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, sąd orzeka karę łączną, stosując odpowiednio przepisy tego rozdziału. "Odpowiednie" stosowanie art. 86 k.k. oznacza zaś, że w sytuacji określonej w art. 91 § 2 k.k. sąd ma wymierzyć karę łączną - nie w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, z uwzględnieniem górnych granic poszczególnych rodzajów kar wskazanych w art. 86 § 1 k.k. lecz - w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za ciąg przestępstw lub za jednostkowe czyny, w zależności od tego która z nich jest surowsza, do sumy orzeczonych w danym postępowaniu kar za ów ciąg lub ciągu przestępstw i za czyny jednostkowe, oczywiście z uwzględnieniem górnych granic poszczególnych rodzajów kar – tak też w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 października 2008 r., V KK 215/08.

Kolejnym uchybieniem Sądu Rejonowego był brak uwzględnienia, iż kara łączna pozbawienia wolności orzeczona w sprawie II K 804/10, wobec wydania przez Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim postanowienia z dnia 1 października 2014 roku w sprawie II Ko 3083/14, przestała istnieć. Wobec bowiem uznania, iż niektóre z czynów przypisanych skazanemu w sprawie II K 804/10 stały się wykroczeniem i stosownie zamianie orzeczonych za nie kar, w oparciu o art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2013 roku poz. 1247), kara łączna obejmująca skazania za te czyny, uznane pierwotnie za przestępstwa oraz inne czyny, utraciła moc. Sąd Okręgowy zważył, że reguła zawarta w art. 575 § 2 k.p.k. odnosi się per analogiam do uchylecia lub zmiany jednostkowo orzeczonej kary wchodzącej w skład kary łącznej, którą orzeczono w tym samym wyroku (tak wyroki SN z: dnia 26 września 2011 r., II KK 196/11, LEX nr 960524; dnia 21 listopada 2012 r., III KK 31/12, LEX nr 1232296; dnia 8 sierpnia 2013 r., III KK 203/13, LEX nr 1350556). W przypadkach, o których mowa w art. 50 ust. 1 i 2 ustawy nowelizującej, zachodzi zmiana (modyfikacja) wyroku w części dotyczącej wymierzonej kary. Art. 575 § 2 k.p.k. nie różnicuje natomiast przyczyn uchylecia lub zmiany wyroku, który jest podstawą wyroku łącznego, dlatego też zmiana taka może wynikać również z ustawowego przeniesienia czynu dotychczas przestępnego do kategorii wykroczeń. Tym samym właśnie w treści art. 575 § 2 k.p.k. znajduje potwierdzenie faktu, że kontrawencjonalizacja połączona z zamianą kary orzeczonej za przestępstwo

na karę przewidzianą za wykroczenie, jako skutkująca modyfikacją wyroku jednostkowego, powoduje rozwiązanie orzeczonej nim kary łącznej orzeczonej wyrokami rozstrzygającym o karach jednostkowych – tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 30 kwietnia 2014 roku sygn. I KZP 3/14 (OSNKW 2014/6/44, KZS 2014/5/6, LEX nr 1455133, Biul.PK 2014/4/6, Biul.SN 2014/4/14). Powyższe wnioski znajdują także potwierdzenie w zapisie znowelizowanego Kodeksu wykroczeń tj. w art. 2a § 4 k.w. - zmiana wprowadzona art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U 2015 poz. 396, ustawa opubl. 20 marca 2015 roku). Tym samym do ewentualnego „połączenia” ze sprawą II K 804/10 pozostawały już tylko skazania na kary bezwzględne pozbawienia wolności.

Jak wynika z treści pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, sąd meriti przyznał, że wymierzając karę łączną obejmującą część skazań ze sprawy II K 804/10, omyłkowo zawiesił jej wykonanie, czego nie powinien był czynić, wobec faktu, iż jeszcze przed wydaniem postanowienia w sprawie II Ko 3038/14, sąd ten postanowieniem wydanym w sprawie II Ko 1632/13 zarządził wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 804/10. Uwaga ta, choć słuszna, traci na znaczeniu, gdy zważy się na konsekwencje zastosowania ustawy kontrawencjonalizacyjnej, o których mowa powyżej. Kara łączna orzeczone pierwotnie w sprawie II K 804/10 nie istnieje, wobec wydania prawomocnego orzeczenia w sprawie II Ko 3038/14. Odnośnie natomiast możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej za zbiegające się przestępstwa i ciąg przestępstw ze sprawy II K 804/10, Sąd Okręgowy podziela argumentację wyrażoną w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2013 roku w sprawie III K 335/12, zgodnie z którym: „Nie jest dopuszczalne warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej w sytuacji, gdy wszystkie podlegające połączeniu kary jednostkowe orzeczone zostały bez warunkowego zawieszenia ich wykonania” (LEX nr 1294450). W tej sytuacji zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, stanowiło naruszenie art. 89 § 1 k.k.

Sąd odwoławczy zauważa także, że w sprawie doszło do jeszcze jednego uchybienia, a mianowicie Sąd I instancji w ogóle nie rozważał innych możliwości połączenia kar, orzeczonych wobec M. W. wyrokami wymienionymi w sentencji zaskarżonego orzeczenia. Tymczasem takie rozważania należało podjąć, a zważywszy na ewentualne możliwości połączenia wymierzonych kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, nabierają one szczególnego znaczenia. Potrzeba rozważań w tym przedmiocie winna także być przeprowadzona przez sąd pierwszoinstancyjny, z możliwością ewentualnej oceny w toku postępowania drugoinstancyjnego (tj. z zachowaniem zasady dwuinstancyjności). I tak: w sprawie nie rozważano możliwości połączenia kar pozbawienia wolności orzeczonych w sprawie II K 804/10 oraz II K 1097/12 pomimo, że wszystkie przestępstwa, za które je oruczono zostały popełnione zanim zapadł pierwszy nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z czynów (tj. przed datą 15 czerwiec 2011 roku). Odnośnie pojęcia „pierwszego chociażby nieprawomocnego wyroku” – należy także mieć na uwadze przekonującą wykładnię dokonaną przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2014 roku w sprawie IV KK 124/14 (Biul.PK 2014/11/38-44, LEX 1551654).

Reasumując: z uwagi na powyższe uchybienia, zaskarżony wyrok łączny należało uchylić, a przedmiotową sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

Nie przesądzając natomiast przyszłego rozstrzygnięcia, Sąd Rejonowy rozpoznając ponownie sprawę winien przeanalizować wskazane wyżej argumenty, a przede wszystkim:

- prawidłowo dokonać opisów wyroków i wymierzonych w nich kar, odnośnie których bada przesłanki do wydania wyroku łącznego (w szczególności baczyć na prawidłowy opis przestępstw i ciągu przestępstw, za które M. W. został skazany),
- zbadać i ocenić wszelkie możliwości połączenia wymierzonych kar, uwzględniając konsekwencje, jakie pociągnęło za sobą zastosowanie art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2013 roku poz. 1247), co do części czynów oraz moment wydania „pierwszego chociażby nieprawomocnego wyroku” w rozumieniu art. 85 k.k.,

- prawidłowo zastosować reguły rządzące wymiarem kary łącznej, w szczególności, co do dolnej granicy tej kary,
- w sytuacji ewentualnego uznania podstaw do wydania wyroku łącznego dotyczącego skazania za ciąg przestępstw i inne przestępstwa, pamiętać o konieczności wskazania prawidłowych podstaw rządzących wymiarem kary łącznej,
- dodatkowo rozważyć argumenty podniesione w uzasadnieniu skargi apelacyjnej, których ocena aktualnie jest przedwczesna.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.